

imtblertid tilstaae, at for mig er det tvivlsomt, om der virkelig der laa noget Beroligende. Det er jo nemlig ikke Kassebeholdningens Størrelse, og for sig eller ene, og alene, der kommer i Betragtning, men der er jo mange andre Momenter, som der ved ogsaa komme i Betragtning. I det løbende Finantsaar har jo Kassebeholdningen været ikke lidet større, end den antages at ville blive i det næste Finantsaar, men ikke desto mindre have jo Banfæstighederne ved at foretage Omsætningerne af Activerne, naar da ikke Omsætningerne skulde ske til ruinerende Priser, Noget, som det aabenbart er Finantsministerens Pligt at undgaae, været saa store, at, hvis jeg ikke tager meget Feil, skulde jeg heri fæle, maa jeg bede den høitærede Finantsminister at rette mig. Finantsministeren i det løbende Finantsaar har seet sig nødfaget til at træffe Dispositioner, hvis Lovlighed jeg anseer for tvivlsom, hvis Lovlighed og Hensigtsmæssighed nødvendig maae være Gjenstand for nærmere Undersøgelse fra Statsrevisionens Side. Tager jeg ikke fejl, saa har Tilværelsen af den større Kassebeholdning i dette Finantsaar — jeg glemmer ikke, at der har været Spørgsmaal om Creditbevixernes Indløsning, men derpaa har man jo været forberedt ikke forhindret, at Finantsministeren i Slutningen af det nye udløbne Aar (1868) har optaget et Laan hos et offentligt Pengeinstitut uden dertil at have haft noget særlig Bemyndigelse. Jeg har vistnok al Grund til at tro, at dette Laan, der ikke har været saa ubetydeligt, senere er tilbagebetalt. Men jeg har Grund til at tro, at Finantsministeren igjen har anseet det rigtig at indlade sig med et andet Pengeinstitut for at skaffe sig disponible Midler under en Form, der vel kan kaldes Forskud paa de Obligationer, hvis Salg paataentes, men endnu ikke er iværksat, men som dog ligesuldt er og bliver et Laan, der er blevet optaget med Hensyn til Bestridelsen af Aarets sædvanlige løbende Udgifter. See, saavidt ere vi altsaa komne i det løbende Finantsaar. Derfor disse Foranstaltninger, som jeg har al Tilbøielighed til at tro ved nærmere Undersøgelse vise sig at have været hensigtsmæssige, skjøndt jeg vistnok har

Tvivel, om en saadant vedvarende Forbræknings Modtagelse uden særlig Gjæmsel, og for sig er lovlig, dersom dette er blevet nødvendigt i indværende Finantsaar med den større Kassebeholdning, forekommer det mig, at det aabenbart ikke kan siges at være noget Beroligende ved den mindre Kassebeholdning, som er omfattet af det, som jeg vilde være tilstede for det følgende Finantsaar. Det drejer sig her bestandig om, hvilke Forordninger der stilles til Finantsministeren med Hensyn til de Midlers Tilværelse gjennem Afhændelse og Omsætning af de forskjellige Papirer, som staae i Kassebeholdningen. Som sagt, jeg havde ikke haft ifinde idag igjen at komme tilbage til dette Punkt, dersom jeg ikke havde seet Antydning om en yderligere fremflyndet Bevægelse i samme Retning, som allerede saa stærkt har fundet Sted med Hensyn til Omsætningen af 4 pCt. rentebærende Papirer til disse værdifulde Jernbanepapirer, som i alt Fald indtil Bideren ikkun give 1, 1 1/2 eller i det høieste 2 pCt. Det er en Omsætning, som naar den skal forceres, ikke kan andet end have en meget forstyrrende Indflydelse paa den hele finantsielle Stillning, og jeg kan ikke negte, at uagtet den høitærede Finantsminister har meddeelt forskjellige Bemærkninger til Dplysning om, hvorfor han troede at kunne gaae det næste Aar imøde, uagtet han opgav den overordentlige Skat, forekommer det mig, at Meget af hvad han sagde til Forklaring i denne Retning, ikke var andet, end hvad vi alle vidste for 5 Maanedes siden, men paa den anden Side forklarede den høitagtede Finantsminister ikke det, hvorpaa det fornemmelig kom an, nemlig, hvoreledes han har kunnet frasalde den Dpfattelse, som han i det andet Thing gjorde gjældende ved 1ste Behandling af den overordentlige Skat, nemlig, at der var en naturlig Forbindelse mellem de store Jernbaneudgifter og den overordentlige Skattelov, idet man, som han dengang selv sagde, maatte anerkende Rigtigheden af den Anskuelse, der var udtalt af et Medlem i det andet Thing, nemlig, at man enten maatte være beredt paa at skaffe Statskassen større Indtægter gennem en overordentlig Skat, eller ogsaa at standse noget med Jernbanearbejderne, med andre Ord, det Hovedpunkt, som den